

EL ROMANÇ DEL RAVAL

Tan vell com és el desig,
un secret us vull cantar.
No fa encara una hora
en el punt on la ciutat
pren cos de planeta Terra,
sense destí, caminant,
s'han creuat dues mirades
amb temor de veure-hi clar.

A remolc dels seus sentits,
molt lluny dels carrers natals
on desfan aquests amors
—a Karachi i a Rabat—,
van jugant a perseguir-se
per les venes del Raval,
una mena de Medina
àvida per observar.

Desfullat el calendari,
el vent, que és el pecat,
consumant un sí rotund
d'un cop sec els ha atacat.
I els cau la bena dels ulls,
deixant-los flors a les mans.
Són moixons destemperats
que la boira van buscant.

S'assenyalen l'apetit,
complaent el saciant
escenari d'imminència
del laberint d'humitat.
Cap visible diferència
esquelet i pell enllà,
les monedes de la culpa
són els cossos despullats.

Tan vell com és l'anar a peu,
i descalços, van traçant
el mateix sentit horari
de la probabilitat.
Ell, un hereu lluny de casa.
Ell, un mosso mal pagat.
Tots dos fent de la virtut
de ser vius, necessitat.

Per (ai)xò no es cansen de dir,
l'immigrant i l'instal·lat,

o el menys cansat, el nadiu,
que, malgrat tots els malgrats,
en aquest barri antic
el sol surt per recordar
que el món es fa possible,
cada dia, al Raval.

De Flix, Josep. "Romanç del Raval".